

ŞERMİN YAŞAR

ALTI HARFLİ BİR TATLI

TÜRK EDEBİYATI / ROMAN

Şermin Yaşar, 1982 Berlin doğumlu olan Şermin Yaşar, Türk Dili ve Edebiyatı mezunudur. Yüksek lisansını yine edebiyat alanında yapan yazar, reklam ve medya sektöründe metin yazarlığı, reklam yazarlığı, kreatif direktörlük yapmıştır. Çocuk edebiyatına *Çok Hayal Kuran Çocuk*, *Oyun Takvimi*, *Dedemin Bakkalı*, *Dedemin Bakkalı Çıracak*, *Tilki Masalları*, *Cingo*, *Kuş Masalları*, *Abartma Tozu*, *Bizimki*, *Oh Ne Âlâ Memleket*, *Babaannem Geri Döndü*, *Cebimdeki Mandalina Ağaçları*, *Pekicik*, *Hıhıcık*, *Dahacık*, *Cumhuriyet'in İlk Sabahı*, *Kımalı Serçe*, *Biri Daha Var* ve *Telefon Melefon Yok* eserlerini kazandırmıştır. *Tarihi Hoşça Kal Lokantası*, *Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu*, *Gelirken Ekmek Al*, *Deli Tarla* (2021 Sait Faik Hikâye Armağanı), *Kalk Yerine Yat* isimli öykü kitaplarının ve *Söyleme Bilmesinler* adlı romanın yazarı olan Şermin Yaşar Türkçeye, Türkçenin söz varlığına ilişkin yaptığı çalışmaları kavramsal birer tasarım haline getirerek 2022 yılında dünyanın ilk “Kelime Müzesi”ni ve 2024 yılında “Anne Müzesi”ni kurmuştur. Yazar üç çocuk annesidir.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Söyleme Bilmesinler
Tarihi Hoşça Kal Lokantası
Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu
Gelirken Ekmek Al
Deli Tarla
Kalk Yerine Yat

ALTI HARFLİ BİR TATLI

Yazan: Şermin Yaşar

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-5683-34-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Onur Dal

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Altı Harfli Bir Tatlı

Şermin Yaşar

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çay Bisküvisi

500, gr un

100, gr süt

125, gr tereyağ

7 adet yumurta

karbonat

vanilya

200, gr şeker

unu hamur tahtasında ele ortasına
tereyağı yumurta karbonat süt vanilya
şeker ilave et etrafından un almak
suretiyle yağur hamuru bir müddet
dinlendir. Sonra bir parmak kalınlığında
ağ. Mutelîf şekilli kalıplarla kes. Orta
kararlı fırında açık pembe renkte
pişir.

Çay Bisküvisi

“Çekme” diye bağırdı.

Bunu o kadar beklemiyordum ki az daha telefonu elimden düşürüyordum.

Sakin sakın konuşuyordu Selime Teyze. Birine göstermek için falan değildi. Neden yaptığımı ben de bilmiyordum ama fotoğrafını çekmek istemiştim. Öylesine... Belki sonra açar bakardım, bilmiyorum. Kıyafeti, elleri, yaşlılığı, başörtüsünün kenarından çıkmış beyaz saçları, mavi gözleri, gül küpeleri, kırışıklıkları... Her şeyiyle uzun zamandır gördüğüm herkesten farklıydı. Hiç bu kadar yaşlı biriyle böylesine yakın durmadığımı fark ettim. Babaannemle belki ama o da yaşlı sayılmazdı ki... O zamanlar bana yaşlı gelirdi, oysa daha ellilerinin ortasındaydı öldüğünde.

Bana farklı gelmişti Selime Teyze; bir zeytin ağacının, bir kayanın, güneşin, denizin fotoğrafını çeker gibi çekmek istemiştim fotoğrafını. Böyle tepki vereceğini kestirememiştim. Sanki vuruyormuşum da “vurma” diyormuş, itiyormuşum da “itme” diyormuş gibi bağırmıştı. Telefonu tekrar çantama koyunca sesini yumuşattı.

“Çekme yavrum, ne demeye çekiyorsun. Konuşuyoruz şurda kendi halimizde.”

“Yok, kusura bakma, ben öyle, anı olsun diye...”

“Anı oluyor zaten, çekince daha çok anı olmuyor. Böyle de anı oluyor. Anarsan anı olur...” dedi, tekerleme söyler gibi.

Yarım saate yakındır Selime Teyze’nin bahçesinde otuyordum. Ben geldiğimde ceviz kırıyordu. Büyükçe bir taş altlık yapıyor, cevizi üzerine koyuyor, sonra daha küçük bir taşla vuruyor, ardından da aheste ayıklıyordu cevizi. Bir tane kırıyor, sonra uzun uzun bekliyor, dakikalar sonra diğerine geçiyordu. Hafiften titreyen parmaklarının arasında usul usul hareket ediyordu ceviz. Sonra içleri bir mendilde biriktiriyor, kabukları bir gazete kâğıdının içine koyuyordu. Ceviz kırmak bile bu kadar uzun sürüyorsa, diğer işlerini yapması kim bilir ne kadar zamanını alıyordu.

İlk kez gerçek bir köye geliyordum. Daha önce İzmir’in bir köyüne gitmiştik ama adı köydü, kendisi çoktan tatil köyüne dönüşmüştü. O sayılmazdı. Daha önce bir köylü kadınla oturup konuştum mu? Galiba hayır. Ne konuşacağımı da bilmiyordum aslında, sadece beklerken, sohbet olsun diye birkaç şey sormuştum. Yavaş, sakın, nasıl desem, tatlı anlatıyordu. Sanki aynı yaştaymışız gibi...

Selime Teyze’yi tanıımıyordum. Fırat, günümü kasabadaki tapu binasında, belediyede geçirmek yerine köyde kalabileceğimi söyledi; beni Selime Teyze’nin yanına bıraktılar. Fırat da tanıımıyordu onu aslında. Bize köyde refakat eden

Hasan Bey, “Hanım kızımız bekleyecekse, Selime Teyze’nin evinde bekleyebilir, hoşsohbet biridir” demişti. Gerçi ben bekleyeceğimi söylememiştim ama adam öyle deyince itiraz etmedim. Zaten ne işim var belediyede, tapuda benim.

Sonra beni buraya bıraktılar. Selime Teyze’nin de geleceğimden haberi yoktu. Kapıdan içeri girdiğimizde bahçede, yerde oturmuş bir şeylerle uğraşıyordu. Bizi görünce kalkma gereği bile duymadı.

“Bizim akrabanın oğlu” deyip Fırat’ı gösterdi başıyla Hasan Bey, “az işimiz var çarşıda. Karısı senin yanında bekleyiversin” diye bağırırdı ona doğru, uzaktan.

“Olur, olur beklesin, buyur gel, hoş geldiniz. Hadi işiniz rast gitsin bakalım” deyip yanındaki minderi karşısına atıp eliyle işaret etti. Oturdum.

Müthiş bir kabuldü bu. Hangimiz şehirde kapımızı çalan ve kim olduğunu bilmediğimiz birine buyur gel deriz. Ben kimim, neden geldim, ne kadar kalacağım, ne kadar vaktini alacağım onun, bunları hiç düşünmeden buyur gel dedi bana. Kimim ben? Bir akrabanın oğlunun karısı.

Ben Fırat’ın karısı falan değildim. Daha geçen hafta tanıştığım bir adamla, bu hafta onun köyünde, üstelik karısı olarak tanıştırmak çok garipti. Hasan Bey öyle deyince hızlıca Fırat’a döndüm, o sadece gülüyordu. Selime Teyze’ye Fırat’ın karısı olmadığımı söylemeli miydim? Ona neydi ki bundan? Ama belki de sevgilisi olduğumu öğrenirse kabul etmekte

zorlanırdı beni. Sevgilisi bile değildim, daha bir hafta olmuştu tanışalı, ne sevgilisi! Peki ne diye geldim o zaman adamın köyüne?

“Karnın aç mı?” diye sordu Selime Teyze.

“A yok, değil, hiç değil. Yiyip de geldik. Teşekkür ederim.”

“Hiçbir şey de edemezsin, yemediğin yemeğin neyine teşekkür edersin” dedi.

Güldüm.

“Yani teklif ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Edicez tabii, âdetten o” dedi, o da güldü.

Kırdığı cevizlerden birini bana uzattı. İşaret ve yüzükparmağı hafif yamulmuştu; ellerinin damarları belirgin, parmakları kınalıydı. Yüzükparmağında güllü bir gümüş yüzük vardı. Uzattığı cevizi gereğinden fazla bekletmiştim. “A yok, yemeyeyim” demek için uzun zaman geçmişti. Aldım. Teşekkür ettim tekrar.

“Ye bakalım önce de, öyle teşekkür edersin” dedi. Sonra anlatmaya başladı.

“Biz buna eskiden koz derdik, ne zaman ceviz demeye başladık hiç anlamadım. Şimdi koz desek kimse ne dediğimizi anlamaz. Her şey ne çabuk değişti, değil mi kızım?” dedi.

Cevap bekleyen bir soru değildi bu, yine de güldüm, “Aynen” dedim. Sonra da saçma bir cevap verdiğimi fark ettim. Aynen dedim koskoca kadına...

“Geçen sene ceviz kırdım, yarım kilo kadar vardı, böyle kırdım, boğçaladım. Nereye soktuysam soktum, katiyen bulamıyorum. Kuş oldu uçtu cevizler. Kırmadım mı acaba, hayal mi gördüm, düş mü gördüm, diyorum ama yok, kırdım. Kabuklarını yaktım, onu bile hatırlıyorum. Nereye soktuysam soktum, yoklar. Eee artık böyle akıllar, bu yaştan sonra. Sabah yaptığımı akşam hatırlamıyorum. Allah korusun, bunadım mı ne oldu diyorum. Eh, o da olacak. Nereye gittiye gitti o cevizler. Kuş oldular. Bu sene mutfağa bile koymam bunları, bağlarım koynuma. Koynumda dursunlar” dedi.

Güldü. O gülünce ben de güldüm.

“Ben de kırayım mı” diye uzandım. Yardım etmek istemiştim, cevap beklemeden taşı elime aldım. Ama aldı elimden usulca.

“Kırma yavrum, kırma. Ben mahsus öyle yavaş yavaş yapıyorum onu. Neyle eğleyeceğim kendimi?” dedi.

Doğru. Ne yapardı insan burada bütün gün? Nasıl geçerdi vakit? Bir kez daha etrafa baktım. Kuş seslerinden, uzaktan gelen bir köpek havlamasından başka ses duymamıştım. Sessiz, ıssız bir yer burası. Başını kaldırdığında her yer ağaç, göz alabildiğine orman... O ormanın ortasında kaybolmuş küçücük bir köy. Asfalt yolu bile yok. Gelirken yol bir yere kadar asfalttı; yola tezgâhlar kurulduğunu gördüm. Süt reçeli, karadut özü, kızılılık özü, keçiboynuzu özü... Kim alır bunları, kim gelir buralara, kim arar bulur? Ben bir kere bile tatmadım bunları bugüne kadar.

Sonra asfalt bitti, tozlu bir yola girdik. Yolumuzun bir yerde düzeleceğini düşünüyordum ama öyle olmadı. Bir mezarlığın önünde durduk. “Geldik” dedi Fırat. Durup dua etti. Sonra doğrudan Fırat’ın babasının evine gittik. Ev denemezdi, çoktan yıkılmıştı. Eskiden ev olduğu zor anlaşılan bir viraneliğin önünde Hasan Bey karşıladı bizi. Şöyle bir etrafında dolandık evin. Fırat adamlar bir şeyler konuştu, sonra kasabaya gitmeye karar verdiler. Tekrar arabaya binmedik, yürüdük. Evler eski, sokaklar boştu. Evlerin pencerelerine işlemeli güneşlik perdeler gerilmişti ama içeride kimse yoktu belli ki. Kimi evler yıkılmış, kimileri zor ayakta duruyordu. Bazıları nispeten yeni, bakımlıydı ama yine de kimse yoktu. Sokakta kimseye rastlamadık.

Fırat yolda, bu bölgedeki köylerin hepsinde taş Rum evlerinin olduğunu anlattı. Bölge yeni yeni keşfediliyormuş. Evlerin çoğunu İstanbullular alıyormuş, kimisi otel yapıyormuş, kimisi restoran. Ama çoğu içinde yaşamak için alıyormuş bu evleri. Civar köyler daha gelişmişti, Fıratların köyde henüz hiçbir şey yapılmamıştı. Ama o, oranın da gelişip değişeceğini inanıyordu.

Henüz başka bir köy görmemiştik. Arabayı bıraktığımız yerden Selime Teyze’nin evine kadar yürüdük. Benim daha önce hiçbir yerde görmediğim bir ıssızlık vardı köyde. Bu kadar mıydı köy? Kimse yaşamıyor muydu burada? İnsan nasıl geçirirdi ki gününü böyle bir yerde?

Gözüm bahçedeki çiçeklere takıldı. Bir sürü çiçek vardı Selime Teyze’nin bahçesinde ama hiçbirisi saksıda değildi. Araba tekerleğinin içine çiçek dikmiş; yoğurt kaplarına, peynir tenekelerine dikmiş. Toprağın hiçbir yerini boş bırakmamış. Bu mevsimde

bile çiçekli bahçe; kim bilir yazın nasıl oluyordur. Dışarıdan bu kadar renkli görünmüyordu ev. Belki diğer evlerin avluları da böyledir. İnsanın içi dışı bir mi ki evler öyle olsun.

“Kaç kişisiniz köyde, Selime Teyze?” diye sordum sohbet olsun diye. Uzun süren sessizlik rahatsız edici oluyor.

“Kışın mı yazın mı?” dedi.

Bilmem, ne fark eder ki, köy burası... Ama fark ediyor demek ki...

“Kışın?”

“Geçen kış üç hane kaldık. Ben varım... bak teee orda mavi sıvalı ev, orda bir Necmettin Dayı derler o, bir de Nimet var; onun evi şimdi burdan gösterince gözükmez, azıcık uzak. O kadar. Üç kişi kaldık kışın. Yazın on on beş hane oluyor ama. Herkes kışın çoluğunun çocuğunun yanına gidiyor.”

“Neden?”

“Elinin köründen” dedi.

Elinin köründen mi? Beni tersleyeceğini hiç düşünmemiştim. Sormamam gereken bir şey sorduğumu sanmıyordum. Ama ifadesi kızgın değildi. Kızgın mıydı, üzgün müydü, gülüyor muydu, anlamıyordum ki. Alaycı bir ifadesi vardı. Çok uzun zamandır hiçbir iletişimde bu kadar zorlanmamıştım. Kendi halime güldüm; koskoca şirketin kurumsal ilişkiler müdürü ben, bir köylü kadınla bile doğru düzgün iletişim ku-

ramıyordum. Geldiğimden beri kaç kez terslemişti beni. Konuşmayı bırakıp bir kenarda Fırat gelene kadar telefonuma baksam diye düşündüm.

“Sobayla uğraşmak zor kışın. Alışkınız ama zor. Alıştın diye hiçbir şey kolay olmuyor. Ondan ötürü götürüyor çocukları anne babalarını. Bir ay birinde, bir ay birinde... öyle öyle sıraya bindiriyorlar, bitiriyorlar kışı. Geçen ay gelseydin kalabalıktı, havalar soğumaya başlayınca gittiler. Bu sıra iyi gidiyor hava, bakma... ama yaptı mı da yapıyor soğuğu. Uğraşılmıyor soğukta sobayla; yağmur, çamur... Ekim dedin mi gidiyorlar, baharın dönüyorlar köye göçmen kuşlar gibi. Şimdi artık bütün köyler öyle, bütün yaşlılar öyle. Yaşlılık zor.”

“Senin çocuğun yok mu?”

“Vaaar.”

Sustu Selime Teyze. Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi birden sustu. Dilini ısırır gibi tuhaf bir hareket yaptı. “Sen neden gitmiyorsun?” diye sorsam açmamam gereken bir konuyu açarım diye çekindim. Belki de istemiyordu çocukları, nereden bileceksin?

Yine de “Kaç çocuğun var?” diye sordum.

Düşündü, sayar gibi yaptı. Sanki kalabalık bir aileyi tek tek gözünün önüne getirerek sayıyordu. Sonra omuzlarını silkti.

“Sıfır” dedi gülerek. Ağzına bir ceviz attı, ağır ağır çiğnedi.

Şakacı biri diye düşündüm. Belki de çocuğu yoktu. Şaka yapmıyordu da gerçekten olmadığını söylüyordu. Olamaz mı? Herkesin çocuğu olacak diye bir kural yok sonuçta. Bunu en iyi sen biliyorsun, Meltem. Bak işte, hayatın istediğin gibi giderse, çocuk yapmadan sıyrılıp gidersen bu hayatın içinden, yaşlandığında biri sana “Kaç çocuğun var?” diye sorduğunda sen de “sıfır” diyeceksin. Hem çocuğunuz olmuyor diye boşanmadın mı sen de Mehmet’ten?

Elimde tuttuğum cevizi ben de attım ağzıma, içten içe güldüm kendime. Güzel... İnanmaya başlamışım kendi yalanıma. Birdenbire söyledi bunu iç sesim. “Çocuğunuz olmuyor diye boşanmadın mı sen de Mehmet’ten?” diye sormuştum az önce kendime. Aynı yalanı sürekli tekrar etmek işe yaramış.

Öyle olmadı. Birincisi ben Mehmet’ten boşanmadım, o beni terk etti, o beni boşadı. İkincisi çocuğumuz olmuyor değildi; ben çocuk istemiyordum. Sorun sadece benim istememem de değildi. Mehmet bir aile istiyordu. Ben bizim zaten bir aile olduğumuzu düşünüyordum.

Anlaşamıyorduk. Neden ayrıldınız? Anlaşamadık. Neden boşandınız? Anlaşamadık. Anlaşamamak çok anlaşılır bir nedendi ayrılmak için ama kimseye bu kadar açıklama yeterli gelmiyordu. Daha geçerli sebepler istiyordu toplum bizden. Hiç değilse şiddetli bir geçimsizlik istiyordu. Oysa şiddetsiz, sessiz bir geçimsizlik de az şey değil ki. Aynı evi paylaşan, hiç konuşmadan, kavga etmeden, birbirine dokunmadan seneler geçiren insanların geçimi de geçimsizlik değil mi? Çiçeği ha bir günde koparıp atmışsın kökünden, ha yavaş yavaş solmasına izin vermişsin.

Selime Teyze beni Fırat'ın karısı sanıyor. Kaç yıllık evliseniz dese, "Yeni evlendik" derim. Fırat benim ikinci eşim, ilk kocam beni çocuğum olmadığı için boşadı derim. Bilsin. Beni rahatlatan yalanı o da bilsin.

Gerçek şu ki ben çocuk istemediğim için kocam boşanmak istedi. Çocuk konusundaki tartışmalarımızın sonunda Mehmet, "Ben bir aile istiyorum, aile. Yoksa neden evlendik" dedi ve önüme imzalamam için dilekçeyi koydu. Ağlamamak için dişlerimi sıktım, önemsemyormuşum gibi görünmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve imzaladım. Evden o gün ayrıldı. Son kez mahkemede görüştük, adliyenin kapısında vedalaştık. Eşyalarını almaya ben yokken geldi, bir daha da görmedim onu. Evin anahtarını mutfak masasının üstüne koymuş, altına iliştirdiği kâğıda "Her şey için teşekkürler" yazmış. Sanki birkaç günlüğüne gelip evime misafir olmuş bir arkadaş gibi... "Her şey için teşekkürler" yazmış kâğıda. Rica ederim, ben teşekkür ederim... Beni yeniden kendi gerçekliğimle yüzleştirdiğin için, sen de beni terk ettiğin için, beni yalnız bıraktığın için asıl ben teşekkür ederim.

Elimdeki notu buzdolabının üstüne astım. Dursun orda. Hâlâ duruyor. Üstünü örttüğüm sevgimi, varlığından bir gün bile emin olmadığım aşkı, hayal kırıklığımı, yalnızlığımı, terk edilmişliğimi de koy bir kenara... Ben sahiden aile olduğumuza inanıyordum. Karı kocaydık işte, aileydik. Nikâhta aile cüzdanını nasıl da sımsıkı tutmuştum. O aile cüzdanının içine annemi babamı bir çiçek gibi kurutup koymuştum. Başka hiçbir şey eklemek istemiyordum oraya. İkimizin fotoğrafı yan yana duruyordu. Aileydik. Aile cüzdanımız olduğuna göre, karı koca yan yana durduğumuza göre, aileydik biz.

Benim ailemde çocuk vardı, ben vardım. Ortada ben vardım. Öylece duruyordum orada. Ama annem yoktu, babam yoktu. Onlar yan yana olmadığı için, benim varlığımın da bir anlamı olmuyordu. Onlar yan yana olsa ama ben olmasam yine aile olurlardı. Biz de öyle olurduk bana göre. Aile olmak için illa çocuğumuzun olması gerekmiyordu. Demek ki yanıliyormuşım.

Doğurmak istemiyordum, hâlâ istemiyorum. En azından şimdilik... İstemiyorum, korkuyorum ve korkuma saygı duyulmasını beklerken terk edildim. Evliliğimiz aile olmak için yetmiyormuş. Neydi bu aile denilen şey, bilmiyordum ki. Gerçekten bilmiyordum. Ben tarafların anneler ve babalar olduğu bir savaşın içinden geçip gelmişim. Çok yara almıştım. Mehmet bunları bir yara olarak bile görmüyordu; onun gözünde bir dal çizici, bir kâğıt kesici, bir sinek ısırtıcı gibiydi benim aile yalarım. Öpünce geçeceğini sanıyordu.

Evlilik teklifi ettiği gün, “Mehmet ben çok yalnız ve çok yaralıyım, emin misin?” diye sormuştum, heyecanla “evet” demek yerine. Onu kendimden korumaya çalışıyordum. “Emimin” demişti, “çok mutlu olacağız, merak etme.” Ben de inanmıştım buna, inanmaya ihtiyacım vardı; inandım. Hemen iyileşeceğimi, bir imzayla mutluluktan uçacağımı sandım.

Gülmedim bile.

Mehmet’le evlendim. Evlilikler bir dönüm noktasıdır. Bir şeyler değişir ve iyiye gider diye düşündüm. Beklentim yüksek değildi. Hayalimdeki ben ve Mehmet, babaannemle dedemdi. Mutfakta kek çırpıyordum ben, kolay kek ya da belki çay

bisküvisi. Babaanneminkinden. Mehmet bulmaca çözüyordu. Öylece yaşayıp gidiyorduk. Çocuksuz. Kendi başımıza... Böyle mutlu olacaktık biz. Böyle güzel olacaktı. Bir çocuğun sorumluluğunu almayacaktık; ne onu üzecektik ne kendimiz üzülecektik. Ne uzayıp ne kısılacaktık. Öyle geçip gidecekti ömür.

Olmadı. Olmamasına şaşırmadım da üzülmedim de. Ama uyandım. Beni, benimle aynı sınavlardan geçmemiş hiç kimsenin asla anlayamayacağına uyandım.

Boşanmak kolay oldu. Zor olan yeniden yalnız kalmaktı. Herkese karşı öfke doluydum. İçim dipsiz bir kuyu gibiydi. Yıllar boyu bazen bardaktan boşalır gibi, bazen damla damla, bazen ip gibi incecik akarak öfke doldu içime. O öfkeyi hiçbir yere akıtamadım. Mecburen dışıma sızdı. Dipsiz kuyu bile dolmuştu. Bir yere dökebilsem içimi, rahatlayacaktım.

Gelgelelim öfkemin muhatapları yoktu ortalıkta. Senelerdir yoktu. Boşanmayla birlikte hayattaki bütün öfkemi kusa-bileceğim bir kurban duruyordu karşımda. Beni terk eden bu eski koca bütün hakaretleri hak ediyordu. Evliliğimin benim yüzümden bitmesini, terk edilmiş olmayı, önüme boşanma dilekçesinin konmuş olmasını, mutfak masasına bırakılan notu ve anahtarı kaldıramıyormuşum gibi yaptım. Oysa kaldırırdım. Ne ki benim için boşanmak...

Yine de böylesi iyi geldi. Anneme, babama, Hikmet Anne'ye, babaanneme, dedeme, öğretmenlerime, arkadaşlarıma, çevremdeki herkese gösteremediğim ve yıllardır içimde biriktirdiğim öfkeyi damıttım içimde. Hepsinin muhatabı Mehmet'ti

“Ben istiyorum ki meşguliyetim olsun. Elimde bir işim olsun. Bekleyecek bir şeylerim olsun... Telefonun başında çocukların aramasını bekleyeyim, pencerenin kenarında çocukların, torunların bana uğramasını bekleyeyim, ağaç yapraklansın diye bekleyeyim, salatalıklar çiçek açsın diye bekleyeyim, domates kızarsın diye bekleyeyim. Öyle şeyler... Zaman kolay geçsin istiyorum ben. Başka derdim yok. Ölüm kapımı çalana kadar bir şeyler oyalasın işte beni.”

Bu dünyada yaşlılara yer yok. Belki onlara yer açmak isteyenlerin kalbinde hâlâ bir oda vardır.

Selime Teyze'nin hikâyesi, çocuklarının dünyasında yer bulamayan ve onların gözünde yok gibi var olmayı reddeden bir annenin hikâyesi.

Selime, bir gün hiç beklenmedik bir anda kaybolur. Gönülsüz ama planlı bir kaçıştır bu. Bildiği bütün hayatı geride bırakıp bir köyün sessizliğine sığınır. Kimseye haber vermeden, ardında iz bırakmadan. Bulunmayı bekler. Ama hayat, beklenmedik bir misafirle –Meltem'le– karşılaştırır onu. Biri annesiz büyümenin, diğeri evlatsız yaşlanmanın derdini anlatır.

İki hayat, iki kayboluş, iki yara aynı evde buluşur.

Bu roman, yaşlıların yok sayıldığı, insanın yalnız bırakıldığı, herkesin ancak kendine yetebildiği, en yakınlarına bile derman olamadığı bir çağın hikâyesi.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 270

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5683-34-2

**Doğan
Kitap**